

Robin Cook

Infectie

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De insulinemoleculen vielen als een plunderend miniatuurleger aan. Ze drongen in razende vaart de bloedvaten binnen en stootten rechtstreeks door naar het hart, om van daaruit in de slagaderen gepompt te worden. Binnen een paar seconden had de invasie zich door het hele lichaam verspreid en zich aan receptoren op de celmembranen gehecht waardoor de glucose vrije toegang kreeg. Alle cellen in het lichaam stroomden direct vol, met als gevolg een razendsnelle daling van de glucosespiegel in het bloed. De eerste cellen die hier de negatieve effecten van ondervonden waren de zenuwcellen, die geen glucose kunnen opslaan en een zeer gereguleerde, constante aanvoer van suiker nodig hebben om te kunnen functioneren. Terwijl de minuten voorbijgingen en de insulineaanval voortduurde, raakten de neuronen, en in het bijzonder die van de hersenen, in hoog tempo verstoken van hun levensbloed glucose waardoor ze gingen haperen. Al snel begonnen ze afwijkende berichten te sturen of helemaal geen berichten meer. En toen gingen ze langzaam dood...

**Westwood, Los Angeles, Californië – maandag 7 april 2014,
2.35 uur**

Kasey Lynch werd met een schok wakker. De nachtmerrie was afschuwelijk geweest en heel beangstigend. Ze voelde zich gedesoriënteerd en vroeg zich af waar ze was. Toen wist ze het weer: ze sliep in het appartement van haar verloofde, dokter George Wilson. Ze had de afgelopen maand twee of drie keer per week bij hem gelogeed als hij geen dienst had als derdejaars radiologie-assistent in het Medisch Centrum van de Universiteit van Los Angeles. Hij lag nu naast haar te slapen. Ze kon zijn zachte, regelmatige ademhaling horen.

Kasey zat in de afstudeerfase van haar opleiding tot kinderpsycholoog aan de Universiteit van Los Angeles en het afgelopen jaar had ze vrijwillig meegelopen op de kinderafdeling van het Medisch Centrum. En daar had ze George ontmoet. Steeds als ze haar jonge patiëntjes naar de radiologieafdeling bracht voor röntgenopnames was haar George' rustige zelfverzekerdheid en zijn omgang met de patiënten, en vooral kinderen, opgevallen. Zijn aantrekkelijke gezicht en scheve glimlach hadden natuurlijk ook een rol gespeeld. Hij was warm en open, karaktereigenschappen waarvan ze graag dacht dat ze die zelf ook bezat. Nog maar vier weken geleden hadden ze zich verloofd, hoewel ze nog geen datum hadden afgesproken voor de bruiloft. Het aanzoek was een heerlijke verrassing geweest, misschien wel door haar afwijzende houding ten opzichte van alles wat 'permanent' was vanwege de gezondheidsproblemen waar ze mee kampte. Maar zowel zij als George was dolverliefd geweest en ze graptten dat de voortvarendheid van hun relatie het gevolg was van het feit dat ze zonder het te weten al jaren naar elkaar op zoek waren geweest.

Maar om 2.35 uur in de ochtend dacht Kasey aan niets van dit alles. Want zodra ze wakker werd, wist ze dat er iets mis was, heel erg mis! Dit was veel erger dan een enge nachtmerrie, vooral omdat ze kletsnat was van het zweet. Omdat ze al vanaf dat ze een kind was aan diabetes type 1 leed, wist ze maar al te goed wat dit betekende: hypoglykemie. Haar bloedsuiker was te laag. Ze had dat in het verleden al vaker meegemaakt dus ze wist dat ze suiker nodig had, en snel ook.

Kasey maakte aanstalten op te staan maar de kamer begon te draaien. Haar hoofd viel terug tegen het kussen toen een korte, hevige duizeling haar overviel en haar hart bonkte snel. Haar hand tastte naar haar mobiele telefoon. Ze zorgde er altijd voor dat ze die binnen handbereik had en hij lag op het nachtkastje op te laden. Ze wilde ter geruststelling met haar nieuwe arts spreken en ondertussen naar de keuken rennen om een beetje sinaasappelsap te pakken. Die nieuwe arts was ongelooflijk. Hij was zelfs op dit uur bereikbaar.

Toen de duizeligheid afnam beseftte ze dat deze episode erger was dan normaal, waarschijnlijk omdat ze had geslapen, waardoor het probleem ernstiger had kunnen worden dan het geval zou zijn als ze wakker was geweest en de eerste symptomen had kunnen herkennen. Ze had altijd wat vruchtensap op voorraad voor dit soort noodgevallen, maar ze moest het wel pakken. Ze probeerde weer op te staan, maar ze kon het niet. De symptomen namen met angstwekkende snelheid toe en zogen de kracht uit haar lichaam. Binnen een paar seconden was ze hulpeloos. Ze kon zelfs haar telefoon niet meer vasthouden. Hij gleed uit haar vingers en landde met een doffe bonns op de vloer.

Kasey beseftte dat ze hulp nodig had en probeerde een arm uit te steken om George te wekken, maar haar rechterarm leek wel van lood. Ze kon hem zelfs niet van het bed tillen, laat staan uitstrekken. George lag heel dichtbij maar met zijn gezicht van haar afgewend, volledig onbewust van haar snel verergerende toestand. Met alle energie die ze nog had probeerde ze het weer, deze keer met haar linkerarm; het enige waar ze in slaagde was dat ze haar vingers een klein stukje kon uitsteken. Ze probeerde hem te roepen maar er kwam geen geluid uit haar mond. Toen kwam de duizeligheid in volle hevigheid terug, erger nog dan een paar minuten eerder. Haar

hart ging als een razende tekeer terwijl ze vocht om lucht binnen te krijgen. Het werd steeds moeilijker om adem te halen; ze raakte steeds meer verlamd en als gevolg daarvan stikte ze.

Op dat moment begon de kamer sneller te draaien en haar oren tuitten. Het geluid werd harder en harder terwijl de duisternis als een verstikkende deken over haar neerdaalde. Ze kon zich niet bewegen, ze kon niet ademen, ze kon niet denken...

Het alarm van George's smartphone dat iets na 6.00 uur afging, wekte hem uit een vredige slaap. Hij zette het snel uit en gleed uit bed zonder Kasey te storen. Dat deden ze altijd zo. Hij wilde dat ze tot het allerlaatste moment door kon blijven slapen omdat ze vaak moeite had om in slaap te komen. Hij liep op blote voeten naar de badkamer en nam zijn telefoon mee. Net als bijna iedereen tegenwoordig had hij het apparaat steeds bij zich. Opgesloten in de kleine ruimte wist hij zich net binnen zijn gebruikelijke tien minuten te scheren en te douchen. Hij was trots op zijn zelfdiscipline; daar had hij veel aan gehad tijdens zijn zeven jaar als student medicijnen en arts in opleiding – een slopende uithoudingsproef waarbij 'survival of the fittest' meer was dan een abstract gezegde.

Twintig minuten over zes! Tijd om Kasey te wekken. Terwijl hij zijn haar stevig begon af te drogen opende hij de badkamerdeur en zag dat ze met open ogen naar het plafond lag te staren. Dat was ongewoon. Kasey sliep altijd heel diep; hij moest meestal meerdere pogingen doen om haar wakker te krijgen.

'Ben je al lang wakker?' riep George, terwijl hij nog steeds met de badhanddoek door zijn haar wreef.

Geen reactie.

George haalde zijn schouders op en liep de badkamer weer in om zijn tanden te poetsen. Hij liet de deur op een kier staan. Hij was niet verbaasd dat Kasey in een soort trance verkeerde, dat had hij al eerder gezien. Als ze zich echt op iets concentreerde, dan hoorde en zag ze niets meer. De afgelopen weken was ze eindeloos bezig geweest om een onderwerp te bedenken voor haar afstudeerscriptie. Tot dusverre was dat nog niet gelukt. Ze hadden het er de vorige avond lang over gehad voor George in slaap was gesukkeld.

Hij liep weer terug naar de slaapkamer. Kasey had zich niet ver-

roerd. Dat was raar. Hij liep, al poetsend, naar het bed terwijl hij probeerde te voorkomen dat het speeksel uit zijn mond liep.

‘Kasey?’ gorgelde hij half. ‘Maak je je nog steeds zorgen om die scriptie?’

Opnieuw kwam er geen reactie. Ze staaarde omhoog zonder met haar ogen te knippen en, zo te zien, met verwijde pupillen.

De angst schoot door George heen. Er was iets mis; er was iets verschrikkelijk mis! Ze lag veel te stil. In paniek rukte George de tandenborstel uit zijn mond en boog zich over het bed. Had ze soms een insult?

‘Kasey! Hoor je me? Word eens wakker!’ Hij greep haar schouders en schudde haar flink door elkaar, maar hij voelde een abnormale stijfheid in haar lichaam. Op dat moment realiseerde hij zich dat ze niet ademde!

‘Kasey, schatje! Alsjeblieft, alsjeblieft, god...’ George sprong op het bed, zocht naar een hartslag in Kaseys hals. Hij schrok van de kilte van haar huid. Hij vocht tegen een groeiende angst terwijl hij het dekbed wegtrok om met hartmassage te beginnen. Bij de eerste poging voelde hij een ongewone weerstand en hij zag dat haar ogen niet alleen open waren, maar wel bevroren leken.

‘Mijn god... Kasey!’ George kroop van afschuw in elkaar. De rigor mortis was al begonnen. Ze was dood! Zijn verloofde – zijn wereld – was die nacht gestorven en hij, een arts nota bene, had geslapen en er helemaal niets van gemerkt.

George zakte in elkaar op de grond, met zijn rug tegen de muur, en huilde. Pas na twintig minuten was hij in staat 911 te bellen.

Boek een

1

**Bijna drie maanden later, Universitair Medisch Centrum
Westwood, Los Angeles, Californië – maandag 30 juni 2014,
8.35 uur**

Het was George' laatste dag als derdejaars assistent radiologie in het Medisch Centrum van de Universiteit van Los Angeles. Morgen begon zijn vierde en laatste jaar van het opleidingsprogramma van het ziekenhuis, en dan zou hij eindelijk echt eens wat gaan verdienen. Na al die jaren van studie en een schuld van meer dan tweehonderdduizend dollar, was er eindelijk licht aan het eind van de tunnel zichtbaar. Zijn focus op geld verdienen was zijn manier om het verpletterende verlies van de vrouw van wie hij hield te verwerken, de enige vrouw waar hij echt van gehouden had. Hoewel hij wist dat het nou niet direct de gezondste manier was om het genezingsproces te beginnen, was het het enige wat hij op dat moment kon bedenken. Dat hij betaald zou worden, en goed betaald, zou in elk geval een bewijs zijn dat al deze jaren van studie goed waren besteed, en hij kon beginnen met het afbetalen van zijn schulden. Zijn professionele leven verliep in elk geval volgens plan.

Tijdens de afgelopen drie slopende maanden had George zich ogenschijnlijk normaal en kameraadschappelijk gedragen tegenover zijn collega's, maar in werkelijkheid was hij een kluizenaar geworden. Iedereen die achter de opgewekte façade probeerde te kijken, stuitte op een muur waarachter hij zijn gevoelens verborgen hield. Op die manier kon hij zijn demonen in bedwang houden, of dat had hij tenminste gedacht. Maar hij wist dat hij zich niet hield aan een plechtige belofte die hij Kasey had gedaan. Toen hij haar vroeg om met hem te trouwen had ze getwijfeld, omdat het volgens haar niet eerlijk was tegenover hem dat hij zich bond aan iemand met ernstige medische

problemen. Tot George' verbijstering was ze heel serieus geweest. Ze had er pas mee ingestemd om met hem te trouwen toen hij beloofde dat hij zich niet af zou sluiten van zijn vrienden als er iets met haar zou gebeuren en uiteindelijk een nieuwe relatie aan zou gaan. Kasey had zelfs geëist dat hij zijn belofte voor haar op schrift stelde.

George zuchtte. Hij was bekaf. De afgelopen nacht was hij pas tegen de ochtend in slaap gevallen, gekweld door schuldgevoel over dat hij zijn belofte had verbroken en het nog zwaarder wegende schuldgevoel over dat hij sliep toen zij overleed. Hij zou nooit weten of ze geleden had of in haar slaap was gestorven. Die vraag zou hem voor de rest van zijn leven achtervolgen. Daardoor kon hij sinds haar dood niet goed meer slapen en zijn slapeloosheid werd steeds erger.

Hij keek op zijn horloge. Het was 8.35 uur in de ochtend. George was op de MRI-afdeling om een tweedejaars arts-assistent, Claudine Boucher, te begeleiden. De radiologieafdeling in het algemeen en de MRI-afdeling in het bijzonder waren goede inkomstenbronnen en als dank hadden ze van de leiding van het ziekenhuis een uitstekende locatie op de begane grond van het Centrum gekregen, pal naast de spoedeisende eerste hulp. De eerste maand van Claudines coschap onder begeleiding van George zat er al bijna op en zijn aanwezigheid was eigenlijk overbodig.

George zat aan de kant en bladerde in een radiologietijdschrift. Af en toe wierp hij een blik op de monitor terwijl de computer afbeeldingen genereerde. Hij was te ver weg om details te kunnen zien, maar alles leek in orde. Hij nam nog een slokje van zijn favoriete Costa Rica-koffie. Hij hield van koffie. De smaak. De geur. Het stimulerende en euforische effect. Maar hij was zeer gevoelig voor cafeïne en zijn lichaam leek het niet zo te metaboliseren als bij andere mensen het geval was. Eén kopje in de ochtend was zijn limiet, anders zou hij het grootste deel van de nacht hyperactief zijn met daarbij ook nog een bonkende hoofdpijn. In zijn huidige gemoedstoestand was het genieten van één kopje op zichzelf al op het randje. Maar dat kon George niet schelen want hij had het gevoel dat hij er toch al af gevallen was.

Via een groot thermopane raam konden de artsen in de naastgelegen ruimte kijken, waar het enorme MRI-apparaat zijn werk deed. Alleen de benen van de patiënt die uit het miljoenen kostende pronk-

stuk van geavanceerde technologie staken, waren zichtbaar. Een zeer ervaren radiologie-laborante, Susan Fournier, hield de voortgang van de scan in de gaten. Alles ging voortreffelijk. Claudine zat naast Susan te kijken naar de horizontale plakjes van de lever die achter elkaar verschenen. Behalve het doffe gebonk van de machine dat door de geïsoleerde muur kwam, was het stil in de kamer. In de MRI-ruimte zelf was het lawaai afgrijselijk, de reden waarom de patiënt oordoppen droeg.

De patiënt, Greg Tarkington, was een zeer succesvolle, achtenveertig jaar oude hedgefondsmanager. De drie medische professionals in de kamer wisten allemaal dat deze patiënt alvleesklierkanker had. Ze waren ook bekend met de details van de uitgebreide operaties en chemotherapie die hij had ondergaan. Door de operaties had de man diabetes gekregen, terwijl de bijwerkingen van de chemo ervoor hadden gezorgd dat zijn nieren tijdelijk uitgevallen waren. Op dit moment had hij dialyse nodig om in leven te blijven. De arts die Tarkington had doorverwezen, een oncoloog, wilde vooral heel graag weten of de lever normaal was.

‘Hoe lijkt het?’ vroeg George, de stilte verbrekend.

‘Goed volgens mij,’ antwoordde Susan zacht. Hoewel de kans dat de patiënt hen kon horen nihil was, hadden artsen en laboranten de neiging te fluisteren als er een procedure aan de gang was.

‘Volgens mij ook,’ zei Claudine terwijl ze zich omdraaide naar George. ‘Wil je even kijken?’

George hees zich overeind en liep dichterbij de monitor. Hij nam de tijd en staarde zwijgend naar de afbeeldingen die verschenen. Susan scrolde een stuk terug naar de onderkant van de lever en toen langzaam weer naar boven.

‘Stop,’ riep George plotseling. ‘Zet het beeld stil.’

De laborante stopte met scrollen.

‘Ga eens terug naar de vorige afbeelding,’ zei George, terwijl hij naar voren leunde om het beter te kunnen zien. De meeste mensen dachten, net als George toen hij pas begon, dat radiologie een harde wetenschap was, ofwel de laesie die je zocht was er of niet, maar de afgelopen drie jaar had George geleerd dat het niet zo eenvoudig lag. Er was een heleboel ruimte voor interpretatie, vooral met kleine onregelmatigheden.

George meende iets abnormaals op de afbeelding te zien, net rechts van het midden. Hij wreef in zijn ogen en keek nog eens.

‘Laat de afbeelding van een centimeter lager eens zien!’ Hij bestudeerde ook deze afbeelding en plotseling wist hij het zeker. Er waren twee kleine onregelmatigheden. ‘Ga nu terug naar de laatste afbeelding, die nog niet af was.’

‘Komt eraan,’ zei de laborante.

De onregelmatigheden waren ook op deze afbeelding te zien. George haalde een laserpointer uit de zak van zijn witte jas en richtte hem op de onregelmatigheden.

‘Dat ziet er niet goed uit,’ zei hij.

Claudine en de laborante bestudeerden de afbeeldingen. Tussen de verschillende tinten grijs zagen ze nu twee laesies.

‘Grote goedheid,’ zei Claudine. ‘Je hebt gelijk.’

‘Ze zijn echt nauwelijks te zien,’ zei Susan.

George liep naar de monitor van een ziekenhuiscomputer en zocht Tarkingtons vorige MRI op. Snel lichtte hij de afbeeldingen van dezelfde plek in de lever eruit. Ze waren normaal. De laesies waren nieuw. George dacht even na over wat dat kon betekenen. Aan de ene kant betekende de ontdekking dat George zijn werk goed deed. Maar voor de ongeruste man in de naastgelegen kamer met zijn hoofd in een magneet met een kracht van 3.0 tesla – een magnetisch veld met 60.000 keer de kracht van dat van de aarde – betekende het iets heel anders. George voelde zich altijd erg ongemakkelijk door de ongerijmdheid van dit soort situaties. Ook de rauwe emoties over Kaseys onverwachte dood kwamen weer opzetten. Hij zag het beeld van haar gezicht met het doodsmasker – de ijzige bleekheid, de starrende ogen, de verwijde pupillen – duidelijk voor zich.

‘Gaat het goed met je?’ vroeg Claudine terwijl ze hem aankeek.

‘Ja. Prima, dank je.’

Maar dat was niet zo. Als je een probleem begroef, ging het alleen maar etteren. De helderheid waarmee Kaseys dode gezicht voor zijn ogen verscheen maakte hem bang. In de periode na haar dood had hij ontdekt dat een CT-scan die ze in het Universitair Ziekenhuis van Santa Monica had gehad, een zeer agressief fase vier, graad drie ovariumcarcinoom had laten zien. De test was uitgevoerd op de vrijdag voor haar dood maandagochtend vroeg, dus ze hadden het haar nog

niet eens kunnen vertellen. Omdat het ziekenhuis gelieerd was aan dat van George, had hij zijn toegangscode gebruikt om het onderzoek te bestuderen. Daarmee had hij de HIPAA-regels geschonden, maar op dat moment kon hij zich niet inhouden. Hij had geluk dat hij niet werd vervolgd, gezien de omstandigheden, maar toch had hij zich zorgen gemaakt.

‘Laten we het onderzoek afronden,’ zei George terwijl hij de verontrustende gedachten van zich af duwde.

‘Het duurt nog maar veertien minuten,’ zei Susan.

Terwijl hij terugkeerde naar zijn stoel dwong George zichzelf om verder te bladeren in het radiologietijdschrift en niet na te denken. Een tijdlang zei niemand iets. Er werden geen andere afwijkingen gevonden naast de twee kleine laesies, die ongetwijfeld tumoren waren, maar de implicaties van die vondst hingen als een miasma in de kamer.

‘Ik ben bang,’ zei Claudine, de stilte verbrekend door te zeggen wat ze allemaal dachten, ‘dat, gezien de historie van de patiënt, die laesies hoogstwaarschijnlijk metastasen van de alveesklierkanker zijn.’

George knikte en zei op botte toon, voornamelijk tegen Claudine: ‘Oké, nou, om je er even aan te herinneren, we zeggen niets en we geven de patiënt ook geen enkele indicatie behalve dat de test goed ging, en dat is ook zo. Het materiaal zal worden bekeken door de dienstdoende radioloog, en er zal een verslag naar de oncoloog van de patiënt en zijn eerstelijns arts worden gestuurd. Zij zijn degenen die de patiënt op de hoogte zullen stellen. Begrepen?’

Claudine knikte. Ze begreep het zeer zeker. George’ waarschuwing en de toon hadden echter veel harder geklonken dan hij had bedoeld, waardoor een ongemakkelijke stilte ontstond. Susan hield haar hoofd gebogen en deed alsof ze heel druk was met haar papierwerk.

George besepte hoe hij klonk en trachtte de schade een beetje te beperken. ‘Sorry. Dat was onverdiend. Je doet het fantastisch, Claudine. Niet alleen vandaag, maar de hele afgelopen maand van je coschap al.’ Hij meende het ook. Claudine ontspande zichtbaar en glimlachte zelfs. George zuchtte toen de akelige sfeer verdween. Hij moest zich beheersen.

‘Hoe ziet ons schema voor de rest van de dag eruit?’ vroeg hij.

Claudine keek op haar iPad. ‘Nog twee MRI’s. Een om elf uur en de andere om halftwee. En daarnaast natuurlijk wat er eventueel van de spoedeisende hulp komt.’

‘Verwacht je problemen met die twee MRI’s?’

‘Nee. Waarom?’

‘Ik moet een uur of twee, drie weg. Ik wil naar een bijeenkomst in Century City. Amalgamated Healthcare, die grote verzekeringsmaatschappij en de nieuwe eigenaar van ons ziekenhuis, zal een presentatie houden voor geïnteresseerde investeerders. Het gaat over een nieuwe oplossing die ze hebben bedacht om een einde te maken aan het tekort aan eerstelijns artsen. Kun je je dat voorstellen: een zorgverzekeraar die het tekort aan eerstelijns zorg oplost? Het zijn er nog nooit genoeg geweest.’

‘O, ja hoor! Een oplossing voor het tekort aan eerstelijns artsen,’ herhaalde Claudine spottend. ‘Nou, dat klinkt als een sprookje, vooral nu er door Obamacare dertig miljoen voorheen onverzekerde mensen worden toegevoegd aan een systeem dat toch al slecht functioneerde.’

‘Weet je zeker dat die presentatie niet wordt gehouden in Disneyland?’ vroeg Susan terwijl ze zich voorbereidde om naar de patiënt te gaan die op dat moment door een verpleegster uit het MRI-apparaat werd geschoven.

‘Dat zou best kunnen,’ zei George. Ze maakten nu dan wel grappen over de situatie, maar het was een serieus probleem. ‘Ik ben echt benieuwd wat ze gaan zeggen. Het kost minstens tien jaar om voldoende artsen op te leiden om het gat te dichten, vooropgesteld dat ze artsen kunnen overhalen om eerstelijns zorg te gaan verlenen, want dat is nog lang niet zeker. Hoe dan ook, ik wil graag horen wat zij daarover te zeggen hebben als jullie dat geen probleem vinden.’

‘Ik?’ vroeg Claudine. Ze schudde haar hoofd. ‘Ik niet, hoor. Veel plezier ermee!’

‘Weet je het zeker?’

‘Heel zeker.’

‘Oké. Stuur me een sms als je me nodig hebt. Ik kan in vijftien minuten terug zijn als het moet.’

‘Geen probleem,’ zei Claudine. ‘Ik dek je wel.’

‘We zullen ze bekijken als ik terugkom.’ Hij wachtte. ‘Weet je zeker dat je het goedvindt dat ik wegga?’

‘Ja, natuurlijk. Ik werk weer samen met Susan. Zij heeft ons geen van tweeën nodig.’

Susan grijnsde bij het compliment.

‘Oké, fantastisch. Laten we dan nu met de patiënt gaan praten,’ zei George terwijl hij naar de deur gebaarde.

Ze trokken alle drie een opgewekt gezicht en liepen de MRI-ruimte in. Tarkington zat op de rand van het bed en glimlachte nerveus. Hij wilde duidelijk heel graag wat positieve feedback krijgen.

De artsen deden hun uiterste best om niets van het slechte nieuws te laten blijken, in de wetenschap dat het hoogstwaarschijnlijk meer chemotherapie zou betekenen ondanks de slecht functionerende nieren van de man. Claudine sprak zo geruststellend als ze kon terwijl George en Susan knikten.

Terwijl de verpleegster en Susan de patiënt weer op de been hielpen, keerden George en Claudine terug naar de veiligheidskamer. Praten met een patiënt die binnenkort heel slecht nieuws zou krijgen, bewees de broosheid van het leven. Je kon daar absoluut niet onverschillig onder blijven.

‘Wat een ellende,’ zei Claudine terwijl ze zich in een stoel liet zakken. ‘Ik haat het om niet open en eerlijk te zijn. Ik wist niet dat dat er ook bij hoorde als je arts wilde zijn.’

‘Je zult er wel aan wennen,’ zei George met een achteloosheid die hij niet voelde.

Ze keek hem stomverbaasd aan.

‘Ik bedoelde het niet zo. Maar je *zult* eraan wennen.’ George wist niet waarom hij dat zei. Hij was er nooit aan gewend geraakt. Hij bond een beetje in. ‘Nou ja, tot op zekere hoogte in elk geval. Je moet wel want anders zul je je werk niet kunnen doen. Het is niet zozeer het “niet eerlijk zijn” waar ik problemen mee heb, maar wel met de kloterige situatie zelf. We hebben net een gesprek gehad met een heel aardige man in de bloei van zijn leven, met een gezin, die naar alle waarschijnlijkheid spoedig zal overlijden. Dat is altijd ellendig.’ George deed of hij heel druk was met de dossiers van de volgende gevallen zodat hij Claudine niet rechtstreeks aan hoefde te kijken. ‘Maar je moet je gevoelens onder controle houden zodat je door

kunt gaan met je werk, en dat is het helpen redden van het leven van hen die geholpen *kunnen* worden.'

Ze keek naar hem.

George voelde haar blik en zuchtte. Hoewel hij regelmatig met dergelijke zaken te maken had gehad, kon hij zijn eigen gevoelens nog steeds niet uitschakelen. Hij keek naar haar op. 'Luister...' zei hij, zoekend naar de juiste woorden. 'Dat is deels de reden waarom ik radiologie ben gaan doen. Zodat er een buffer zou zijn tussen mij en de patiënt. Ik nam aan dat ik mijn werk geestelijk beter aan zou kunnen als ik te maken had met afbeeldingen in plaats van met de patiënt zelf.' Hij gebaarde naar de naastgelegen ruimte waar ze zojuist Tarkington hadden achtergelaten. 'Maar zoals je kunt zien zitten er gaten in de buffer.'

Ze bleven allebei even stil zitten, toen liep George naar de deur. 'Nou, ik moet gaan...'

'Ik ook,' zei Claudine zacht.

George keek haar vragend aan. 'Ik ook, wat?'

'Daarom ben ik ook radiologie gaan doen. En bedankt... voor de eerlijkheid.'

George glimlachte moeizaam naar haar en verliet de kamer.